

**Het grote
Kluitman
paardenverhalen
boek**

kluitman

Inhoud

- Emma in Ierland 6
Tekst: Gertrud Jetten • Illustratie: Ina Hallemans
- Mag Benjo blijven? 24
Tekst: Christine Linneweever • Illustratie: Iris Boter
- Waar wil die pony heen? 42
Tekst: Nicolle Christiaanse • Illustratie: Melanie Broekhoven
- Suffe Siempie 60
Tekst en illustratie: Dorith Graef
- Kunstjes met een knuffelpony 76
Tekst: Suzanne Buis • Illustratie: Melanie Broekhoven
- De ponysitters 94
Tekst: Paulien Smeulders • Illustratie: ivan & ilia
- Strijd om de zilveren zweep 116
Tekst: Christine Linneweever • Illustratie: Iris Boter
- De wensen van meneer Henry 136
Tekst: Gertrud Jetten • Illustratie: Dorith Graef
- Tess' veulen 154
Tekst: Nicolle Christiaanse • Illustraties: Annemarie Dragt
- Een paard in nood 170
Tekst: Annemarie Dragt • Illustratie: Ina Hallemans

NUR 282/W061901

Bisac JUV002130 / JUV038000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Gertrud Jetten, Christine Linneweever, Nicolle Christiaanse, Dorith Graef, Suzanne Buis, Paulien Smeulders, Annemarie Dragt

© MMXIX Illustraties: Ina Hallemans, Iris Boter, Melanie Broekhoven, Dorith Graef, ivan & ilia, Annemarie Dragt

Vormgever omslag: Mariska Cock

Auteursfoto's: Gertrud Jetten: © Joris Buijs; Nicolle Christiaanse:

© Jan Stads; Suzanne Buis: © Lisette Geel

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Tekst: Gertrud Jetten

Illustratie: Ina Hallemans

Emma in Ierland

Gefascineerd keek Emma naar de tv. Er was een documentaire over Connemara, een ruig gebied in Ierland. Ze had kliffen gezien, beelden van de woeste zee, oude kloosters en schapen, maar nu ging het over connemara pony's.

Connemara's waren ruige, sterke pony's die al eeuwen in het gebied leefden. Stoere, grote pony's met lange manen. De meeste waren schimmels in allerlei schakeringen, maar er waren ook een paar bruine pony's.

Opeens kwamen er beelden voorbij van een trektocht. De connemara pony's zochten trefzeker hun weg tussen de stenen. Emma's ogen zaten vastgeplakt aan de tv. Ze was zo gek van paarden als het maar zijn kon. Wat zou zij zelf graag meerijden in zo'n tocht!

Emma ademde paarden. Ze dacht aan paarden als ze naar bed ging en als ze wakker werd, onder het eten, op de fiets naar school, tijdens de lessen. Ze droomde zelfs over paarden!

Die middag had ze weer op Espresso gereden, haar lievelingspony. Nu zat ze alleen thuis. Emma had geen broers of zussen, maar wel een kat,

Ted. Ted was een langharige rode kater. Hij zat naast haar op de bank en deed zijn ogen dicht. Hij was niet geïnteresseerd in paarden.

Emma dacht na. Hoeveel geld had ze nog? Was het genoeg voor een nieuw beeldje? Emma kocht zo vaak mogelijk een beeldje van een paard. Hoe het kon wist ze nog steeds niet, maar als ze naar het beeldje keek, kwam ze in een andere wereld terecht en in die wereld was het paard van het beeldje echt.

Op die manier had ze al acht keer een geweldig avontuur beleefd. Ze had een shetlandveulen gered, een trektocht gemaakt op IJsland, meegedaan als stand-in voor een film in Amerika en met een woonwagen en een tinker rondgezworven in Engeland.

Emma stond op en rende de trap op. In haar spaarpot zat € 4,60. Dat was net genoeg! Emma was van plan geweest om als volgende beeldje een arabier te kopen, maar nu had ze ontzettende zin om naar Ierland te gaan.

Het boekje met de beeldjes lag naast haar kussen. Emma pakte het en bladerde erdoorheen. Eerst kwamen de honden. Dan de katten. Daarna de prehistorische dieren. Eindelijk was ze bij de paarden. Haar ogen gleden over de bladzijden. Holsteiner, shire, fjord. En toen, op de een-na-laatste bladzijde, rechtsboven, stond een bruine pony met een piepklein sterretje op zijn voorhoofd. *Connemara*, stond er in sierlijke letters onder.

Emma legde het boekje weg, haalde het geld uit haar kistje en stopte het in haar jaszak. Plotseling stond ze stil. Ze wist helemaal niet of ze een trektocht ging doen! Het kon ook zijn dat ze in Nederland terechtkwam, bij een connemara stoeterij. Of dat ze wél in Ierland terechtkwam, maar iets heel anders moest doen. Emma twijfelde. Zou ze wel? Zou ze niet?

Ze dacht aan de vrolijke Ierse muziek die ze net gehoord had. Het was altijd een gok. Maar alles was leuker dan niet gaan. Ze had heel veel zin in een avontuur! Emma deed haar kistje dicht en ging naar beneden. De munten dansten in haar broekzak.

Gelukkig was de speelgoedwinkel open. Emma groette de verkoopster en liep door naar het rek met de dierenbeeldjes achter in de winkel. Zouden ze de connemara nog hebben of moest ze naar de grote speelgoedwinkel in de stad?

Op de middelste plank stond haar pony. Hij had vriendelijke donkere ogen en zag er stevig uit. Emma pakte hem en liep ermee naar de kassa. Haar hart bonsde in haar keel. Wat zou ze nu weer gaan beleven? En waar?

Toen Emma die avond in bed lag, dacht ze terug aan de documentaire over Ierland. Ze was van plan om vrijdagavond weg te gaan: dan waren haar ouders naar vrienden twee straten verderop en zou Emma alleen thuis zijn. Niet dat dat per se nodig was: Emma was in werkelijkheid altijd maar een paar minuten weg.

Ze stond op en pakte het beeldje van de plank boven haar bed. Het stond daar tussen het beeldje van Bess, de tinker en Miss Confetti, de appaloosa. Ze pakte het op en ging weer in bed liggen. Dromerig keek ze naar het beeldje. In haar oren hoorde ze Ierse volksmuziek en ze voelde bijna de frisse zeewind in haar haren.

Plotseling begon alles om haar heen te draaien. De posters met galopperende pony's, het behang met klavers en madeliefjes, en de plank met de beeldjes. Zonder dat Emma het van plan was geweest, verdween ze al naar die andere wereld.

Na wat een eeuwigheid leek, kwam ze op een grasveld terecht. Voor haar was een grote, witte feesttent. Uit de luidsprekers hoorde ze muziek. Ierse volksmuziek! Naast haar lag een rugzak in het gras. Nieuwsgierig pakte Emma hem op. In die rugzak zat alles wat ze nodig had voor

haar avontuur. Ze maakte het voorvak open en haalde er een naamkaartje uit. *Emma Boogers* stond er in sierlijke letters op. Emma speldde het op haar bloesje en zag toen pas dat ze een smetteloos witte rijbroek aanhad en goed gepoetste zwarte, leren rijlaarzen. Ze fronste haar voorhoofd. Dat was niet echt iets voor een trektocht!

Snel graaide ze in haar rugzak. Ze vond een zwart rij-jasje, een strikje met diamantjes, een veiligheidshelm, een witte bloes en een body-protector. Geschrokken liet ze de rugzak zakken. Dit zag er helemaal niet uit als een trektocht. Het leek erop dat ze meedeed aan een wedstrijd! Een springwedstrijd om precies te zijn.

Emma kreeg het warm en koud tegelijk. Ze was geen bange ruiter, maar springen vond ze eng. Lage hindernissen gingen nog wel, maar bij alles wat hoger was dan vijftig centimeter voelde ze angst. Wat moest ze nu doen? Ze had inmiddels genoeg avonturen beleefd om te weten dat ze niet zomaar terug kon naar huis. Ze moest eerst doen wat de bedoeling was en daar dan een bedankje voor krijgen. Als ze naar dat bedankje keek, kwam ze pas weer op haar kamer terecht.

Een andere oplossing was er niet.

Met lood in haar schoenen liep Emma om de tent heen. Misschien valt het mee, zei ze tegen zichzelf. Tot nu toe was het haar altijd gelukt! Ze dacht aan alle spannende dingen die ze had gedaan. Ze had zich van een galopperend paard af laten vallen. Een wild paard getemd. Ze was verdwaald in het woeste binnenland van IJsland. Dit zou dan ook wel lukken. Toch?

Aan de voorkant van de tent zag ze een grote tribune. In het grasveld daarvoor liepen ongeveer tien pony's met hun begeleiders. De jury stond in het midden.

Het vrouwelijke jurylid had een bloemetjesjurk aan en een enorme hoed met pauwenveren op. Het mannelijke jurylid droeg een bolhoed en

een zwart pak. In het midden van het grasveld stond een grote witte vlag. Daarop stond in groene letters: *Connemara Show 2019*.

Een eindje verderop was een grasveld met trailers, veewagens en pony's. Emma deed haar rugzak om en slenterde ernaartoe. Hopelijk kwam iemand haar zoeken of vond zij degene die haar moest vinden.

Ze bleef stilstaan om naar de pony's in de ring te kijken. Ze stonden naast elkaar opgesteld. Er kwam een meisje aanlopen dat een grote mand droeg met daarin rozetten in allerlei kleuren. Naast haar liep een ander meisje met een grote beker. Emma had nog nooit een beker gewonnen. Ze hoopte dat ze er ooit een won. Het liefst met Espresso, maar eigenlijk maakte het haar niet uit. Als het maar een beker was.

Toen de prijsuitreiking was afgelopen, liep Emma weer verder. Ze stond stil bij een kraampje met paardenspullen. Naast haar stond een meisje met lang rood haar en een gezicht vol sproeten. Haar linkerarm zat in een mitella. Onderzoekend keek ze naar Emma. Toen kwam ze een paar passen dichterbij en las het kaartje. Haar gezicht werd één grote lach.

'Hi,' zei ze opgewekt. 'Ik ben Fiona!'

'Hi,' zei Emma terug. Ze dacht er al niet eens meer bij na dat ze perfect Engels sprak. Altijd als ze haar avontuur beleefde, sprak ze de taal van het land waar ze op dat moment was. Het ging gewoon vanzelf.

'Ik ben blij dat ik je gevonden heb,' kletste Fiona verder. 'Je moet om twee uur starten!'

'Eh... hoe laat is het nu?'

'Twaalf uur. Dat lijkt vroeg, maar we moeten de cross samen lopen!'

'D-de... de cross?' stamelde Emma.

Fiona knikte enthousiast.

In Emma's buik begon wat te fladderen en te kriebelen. Cross. Ze had visioenen van hoge hindernissen in de natuur en een meer waar je doorheen moest galopperen. Duizelingwekkende afsprongen.

'Eh... ja,' stotterde Emma verder. Ze keek om zich heen. 'Waar is het?' Fiona wees. 'Daar begint het.'

Emma deed haar rugzak weer om en liep met haar mee. 'Wat heb je aan je arm?'

'O, gevallen,' deed Fiona achteloos. 'Ik heb mijn sleutelbeen gebroken.' Ze grijnsde. 'Paddy deed weer eens knotsgek! Hij bokte keihard en toen vloog ik er vanaf. Daarom kan ik vandaag niet rijden.' Blij keek ze naar Emma. 'Gelukkig kun jij voor me invallen!'

Emma durfde haar niet aan te kijken. Ze voelde een straaltje zweet over haar rug lopen.

Fiona liep naar de start, een plek tussen twee poortjes. 'Kijk, hier begint het. En daar is de eerste hindernis.'

Emma keek naar wat ze bedoelde. De hindernis bestond uit aan elkaar gebonden takkenbossen. Vanuit de verte zag hij er niet zo hoog uit, maar bij elke pas die ze ernaartoe zette, werd hij groter. Toen ze er vlak voor stond, kwam de hindernis tot haar schouders. Emma slikte moeizaam. Dit kon ze nooit!

Fiona babbelde vrolijk verder. 'Kijk, daar is de volgende al!'

Emma's maag draaide zich om. Een eindje verderop zag ze een heuvel-tje met daarop een enorme boomstam.

'Is eh... is Paddy altijd zo wild?'

'Meestal wel,' knikte Fiona. 'Maar hij kan heel goed springen!'

Emma gaf geen antwoord. Ze vroeg zich af wanneer ze eraf zou vallen: op het moment dat Paddy bokte of als hij over deze hindernis sprong. Met moeite hield ze zich vast aan de boomstam. Kon ze eigenlijk gewond raken in deze wereld? Kon ze zelfs... doodgaan? Ze had al veel spannende avonturen beleefd, maar tot nu toe had ze het er altijd goed van afgebracht. Dat zou nu vast ook gebeuren, hield ze zichzelf voor, maar het hielp niet. In haar buik begon een oorlog.

‘Kijk, daar ben ik er een paar jaar geleden af gevallen,’ vertelde Fiona. Ze wees naar een grote bloembak vol bloeiende planten.

Emma keek met afgrijzen naar de hindernis. ‘Moet ik daar echt overheen springen?’

Fiona knikte. ‘Je moet zorgen dat je goed uitkomt. Dan gaat de rest vanzelf!’

Emma had het gevoel dat haar benen onder haar begonnen te zwabberen.

Fiona keek haar bezorgd aan. ‘Gaat het wel?’

Emma slikte moeizaam. Ze overwoog héél even om haar te zeggen dat ze doodsbang was. Dat ze helemaal niet kon springen. Dat ze naar huis wilde, maar niet wist hoe. Ze zuchtte. Maar dat had allemaal geen zin. Ze moest dit afmaken. ‘Het gaat wel,’ antwoordde ze.

‘Je hebt vast honger,’ merkte Fiona op. ‘Kom, dan gaan we naar mijn moeder! Ze heeft massa’s eten bij zich.’

Onderweg kletste Fiona honderduit over Paddy. Hoe ondeugend hij was. Hoe vrolijk. Hoe bijzonder.

Met lood in haar schoenen liep Emma met haar mee het terrein over. Fiona wees naar een groene trailer. Er stond een vrouw naast met precies dezelfde kleur haar als Fiona. Ze zwaaide vrolijk. Aan de trailer stond een grote bruine ruïn met een klein sterretje op zijn voorhoofd. Vriendelijk keek hij naar Emma.

Fiona’s moeder stak haar hand uit en liep op Emma af. ‘Jullie hebben elkaar gevonden, zie ik! Ik ben Susan, Fiona’s moeder. Maar dat had je vast al gezien!’ Stralend keek ze naar Emma. ‘Wat fijn dat je in kunt vallen! De moeder van de vriendin van mijn zus vertelde dat je heel goed kunt rijden. Volgens haar ben je de perfecte invalster!’

Emma knikte alleen maar. Ze had geen idee wat ze moest zeggen... In plaats daarvan liep ze naar de pony toe en stak haar hand uit. Hij duwde

zijn neus tegen haar hand en rook aan haar bloesje. Emma aaide hem over zijn hals. De pony stond keurig stil. Emma snapte er niets van. Was dit echt de wilde Paddy? ‘Wat is hij rustig,’ zei ze verbaasd.

‘O, dat is hij altijd,’ antwoordde Susan.

‘M-maar...’ stotterde Emma. Vragend keek ze naar Fiona. ‘Je zei net dat hij zo wild was!’

‘Wild? Hij?’ Fiona begon hard te lachen. ‘Dit is Owen! Paddy is thuis.’ Ze aaide Owen over zijn hals. ‘Owen is een schatje! Hij is heel ervaren. En heel braaf! Toch Owen?’ Ze aaide de ruïn over zijn hals.

Emma lachte aarzelend met haar mee. ‘Bedoel je dat ik op hem mee moet doen?’

‘Natuurlijk! Wat dacht jij dan?’

Emma zei niks. Onzeker keek ze in de verte, naar de cross. Nu hoefde ze alleen nog maar over die gigantische hindernissen te springen.

Nadat Susan haar had volgestopt met allerlei lekkers, zadelde Emma samen met Fiona Owen op. De bruine ruïn bleef rustig stilstaan en keek geïnteresseerd naar wat ze deden. Emma’s hart klopte in haar keel. Ze zag zichzelf al languit op de grond liggen. Of nog erger: in het water! Onzeker beet ze op haar lip. Fiona zou vast vreselijk teleurgesteld in haar zijn als het niet lukte...

In de trailer trok ze de witte bloes en het rij-jasje aan. Fiona pakte het strikje en maakte het vast. Over haar jasje kwam nog de body-protector. In een extra vakje in de rugzak vond Emma een paar leren handschoenen. Die trok ze ook aan.

‘Zo, jij ziet er goed uit,’ glimlachte Susan toen ze weer tevoorschijn kwam.

Emma lachte een beetje bibberig. Haar buik was net een racebaan.

‘Ben je zenuwachtig?’ vroeg Fiona.

Emma knikte. Ze had het gevoel dat ze geen woord kon uitbrengen.

‘Geeft niks, hoor. Dat ben ik ook altijd! Als je eenmaal op je pony zit, ben je alles vergeten.’

Emma geloofde er niks van.

Susan gaf haar een beentje en hielp haar met het op maat maken van de beugels.

Emma aaide trillend over Owens hals. Owen was nauwelijks groter dan haar lievelingspony Espresso, maar wel een stuk breder en zwaarder.

Owen briede geruststellend en kauwde zacht op zijn bit.

Voorzichtig duwde Emma met haar benen tegen Owens buik. De bruine ruin begon meteen te stappen. Geïnteresseerd keek hij naar de andere paarden, de trailers en de hindernissen in de verte. Emma aaide hem weer over zijn hals. Zou hij doorhebben dat ze een cross gingen rijden en dat zij dat nog nooit had gedaan?

Op het losrijterrein was het druk. Emma pakte de teugels op en liet Owen stappen, draven en daarna galopperen. De bruine ruin deed braaf wat ze zei. Hij was niet lui, maar ook niet te heftig en reageerde goed op het bit.

Fiona liep naar de hindernis in het midden en zette hem lager. Ze wenkte Emma.

Emma liet Owen in galop overgaan en reed op de hindernis af. Haar hart klopte in haar keel. Owen wipte eroverheen alsof het een balkje was.

Fiona zette de hindernis hoger.

Emma hield haar adem in en durfde bijna niet te kijken, maar Owen galoppeerde erop af, keek goed en sprong er toen netjes overheen. Opgelucht reed Emma naar Susan, die aan de kant stond te kijken.

Susan glimlachte naar Emma en gaf Owen een stuk appel. ‘Knappe jongen,’ prees ze hem.

‘Zie je wel dat het lukt?’ zei Fiona. Haar lichtbruine ogen keken opgewekt naar Emma. ‘Je moet alleen oppassen dat hij in de cross niet te hard gaat! Ik ben ooit met hem onderuitgegaan bij de bezembak.’

Emma’s hart sloeg een slag over. Haar pas verworven zelfvertrouwen was in één klap weg. Als Fiona hem al niet kon houden, hoe moest zij dat dan voor elkaar krijgen? Zenuwachtig beet ze op haar lip.

Susan keek op haar horloge. ‘Het is vijf voor twee,’ zei ze opgewekt. ‘Gaan jullie mee?’

Emma wilde het liefst verdwijnen. Ze wilde niet crossen. Ze durfde niet, ze durfde niet! Met bonzend hart liet Emma Owen achter Fiona en Susan aan stappen. Emma stuurde hem tussen de poortjes en wachtte op wat komen ging.

Naast de poortjes stond een man in een zwart pak. In zijn hand had hij een rood vlaggetje. ‘Three, two, one, go!’ riep hij. Het poortje ging open.

Owen steigerde en galoppeerde meteen weg.

Emma greep zich vast aan zijn manen en keek naar de eerste hindernis. Ze probeerde niet naar de grond te kijken en niet naar de bezembak, die naar haar leek te zwaaien. Wat zei haar instructrice ook alweer altijd, dacht ze koortsachtig, terwijl de hindernis steeds dichterbij kwam. O ja, gooi je hart over de hindernis en dan volgt de rest vanzelf.

Emma deed wat Nora zei. Ze gooide haar hart over de hindernis en sprong het achterna.

Owen wipte over de bezembak alsof het een greppeltje was. Hij snoof en trok aan de teugels.

‘Rustig maar, jongen,’ zei Emma zacht. Ze dacht aan de lessen van Marieke in IJsland. Daar had ze op Brenna gereden, een heel temperamentvolle merrie. Ze hield Owen een beetje in en liet hem toen weer los. En nog een keer. Owen zwaaide met zijn hoofd, maar ging toch langzamer lopen.

‘Goed zo,’ mompelde Emma.

Een stukje verder kwam de tweede hindernis in zicht: de boomstam.

Owen galoppeerde er rustig naartoe en strekte zich. Aan de andere kant kwam hij weer goed neer.

Zoekend keek Emma om zich heen. Waar was de volgende hindernis? Ze dreef Owen aan en galoppeerde het bos in. Een eindje verderop zag ze de bloembak.

Verbaasd keek Emma ernaar. Hadden ze hem kleiner gemaakt? Dat leek zo! Ze hield Owen een beetje in en zorgde ervoor dat hij recht voor de hindernis kwam. Hij zette af en vloog eroverheen.

De volgende hindernis was de waterbak. Opeens kreeg Emma een wee gevoel in haar buik. Ze had geen idee hoe diep dat water was. Ze durfde niet. Echt niet! In paniek trok ze aan de teugels.

Owen negeerde haar. Hij galoppeerde hard door en vloog het water in.

Emma hapte naar adem. Het water spetterde om haar heen. Voordat ze het eng kon vinden, sprong Owen er alweer uit.

Daarna ging het bijna vanzelf. Emma dacht geen moment meer aan vallen. Het leek wel alsof ze al jaren op Owen reed, zo makkelijk ging het. Op het laatste rechte stuk durfde ze hem zelfs nog aan te drijven. Met grote galopsprongen kwam Owen over de finish. In een flits zag Emma twee mensen met rood haar naar haar zwaaien, maar Owen ging zo hard, dat ze niet kon zien of het Fiona en Susan waren.

Emma liet Owen in draf overgaan, en toen in stap. Langzaam drong tot haar door wat ze gedaan had. Ze had de cross gereden. Helemaal. Zonder te vallen! En wat nog beter was: ze had het zelfs leuk gevonden!

Aan een lange teugel liet ze Owen rondstappen, zodat hij kon afkoelen. In de verte zag ze Fiona en Susan aankomen. Fiona lachte van oor tot oor en Susan stak haar duim op.

‘Goed gereden, zeg,’ riep Fiona toen ze dichterbij waren. ‘Echt top!’

‘Zonder Owen was het me niet gelukt,’ zei Emma blij en ze aaide de bruine ruïen over zijn hals.

‘De prijsuitreiking van de cross is over enkele minuten,’ zei de omroeper. ‘Willen de deelnemers naar de hoofdruing komen?’

Verbaasd keek Emma naar Fiona. ‘Nu al?’

‘Jij was de laatste. Blijkbaar is de uitslag meteen bekend!’

‘Misschien heb je wel wat gewonnen,’ merkte Susan op. ‘Je ging echt als een speer.’

Verbaasd keek Emma haar aan. Daar had ze nooit ook maar een seconde aan gedacht! Haar enige doel was geweest om het er levend van af te brengen, en dat was gelukt. Ze nam de teugels aan en stuurde Owen de hoofdruing in. Daar was het gezellig druk. Emma sloot aan tussen een donkere schimmel en een zwarte, en liet Owen halt houden.

In de ring kwamen de twee meisjes die Emma al eerder had gezien. Op een dienblad stonden niet één, maar drie bekers en de mand puidde uit van de rozetten. Het ene meisje feliciteerde iedereen en speldde een rozet aan het hoofdstel van de pony. Emma keek naar de opdruk: *Conne-mara Show 2019*, stond er in sierlijke letters. Daarachter zag ze het hoofdje van een pony.

‘De derde prijs is voor Lynn Spencer met Tia,’ klonk de stem van de omroeper. De man in het zwarte pak gaf een beker aan een meisje op een kleine bruine merrie.

‘De tweede prijs is voor Sam Wilson met Roxanne!’ Hij liep naar een jongen op een spierwitte schimmel.

‘En de eerste prijs is voor...’

Emma’s hart deed nog een keer aan de cross mee. Het stuiterte en sprong. Zou ze echt? Zou zij?

‘Emma Boogers met Owen!’

Fiona en Susan begonnen te juichen en te springen.

Emma pakte de beker aan en hield hem omhoog. In het glanzende metaal zag ze zichzelf. Ze straalde zo dat ze bijna licht gaf.

Na de ereronde reed Emma de ring uit naar Fiona en Susan.

‘Zie je wel,’ riep Fiona. ‘Ik zei het toch!’

‘Gefeliciteerd,’ zei Susan. ‘Kun je nog even blijven zitten?’ Ze pakte haar telefoon en maakte een paar foto’s.

Toen ze klaar was, stapte Emma af. Ze kon het nog steeds niet helemaal geloven. Ze had gewonnen. Voor het eerst van haar leven had ze gewonnen! En dan ook nog een cross...

‘Mag ik de beker houden?’ vroeg ze aarzelend aan Fiona.

‘Natuurlijk! Jij hebt hem zelf verdiend. Bovendien heb ik er genoeg,’ grijnsde ze. ‘Vorig jaar was ik nationaal kampioen met Owen.’

Emma knikte blij. Wat zou de beker mooi staan op de plank boven haar bed! En nu had ze meteen een bedankje waarmee ze terug kon gaan naar haar eigen wereld.

‘Hoe laat ga je weg?’ vroeg Susan.

‘Ik eh... ik moet de bus hebben van vijf uur,’ fantaseerde Emma.

‘Waar moet je naartoe?’

‘Naar eh...’ Zenuwachtig keek Emma om zich heen. Op een trailer een stukje verderop stond *John Milner saddlery, Ballyconneely*. ‘Naar Ballyconneely.’

‘Zo, dat is een eind weg,’ merkte Susan op. Onderzoekend keek ze naar Emma. ‘Hoelang doe je daarover?’

‘O, eh... een uur? Ik weet het niet precies.’ Emma voelde dat ze knalrood werd.

‘Wat maakt dat nou uit, mam?’ merkte Fiona op. ‘We brengen haar gewoon naar de bushalte. Ze zal het heus wel weten!’

Emma knikte opgelucht. Daar was ze goed vanaf gekomen! Ze zadelde Owen af, borstelde hem en gaf hem een emmer met muesli en een paar wortels. Toen vulde ze samen met Fiona het hooinet en hing dat aan de trailer. Daarna gingen ze met z'n drieën naar de rest van de wedstrijd kijken.

Om tien voor vijf startte Susan de auto en reden ze weg. Langzaam hobbelden ze het terrein af. Emma zat achterin. Haar rugzak lag naast haar en in haar handen hield ze de beker. Aan de achteruitkijkspiegel hing de rozet die ze vandaag gewonnen had.

Susan stopte bij een bushalte, midden tussen de weilanden.

Emma nam afscheid van Fiona en haar moeder, stapte uit en zwaaide net zolang totdat de auto en de trailer verdwenen waren. Toen ging ze op het bankje in de bushalte zitten en keek naar de beker. Onmiddellijk begon alles om haar heen te draaien. Schapen, groene heuvels en stenen muurtjes buitelden over elkaar heen en werden één grote groen-witte massa.

Even later viel ze op iets zachts. Langzaam deed Emma haar ogen open. De muren bewogen nog een beetje, maar ze was duidelijk weer thuis, in haar eigen kamer. Ze stond op en zette de beker op de plank, naast haar andere cadeautjes. Toen kroop ze diep onder haar dekbed en viel meteen in slaap.

Waar ze van droomde? Van paarden natuurlijk! Over Paddy. En een cross met huizenhoge hindernissen. Gelukkig was het maar een droom...

Gertrud Jetten wist al op jonge leeftijd dat er eigenlijk maar één ding was dat ze wilde doen: iets met paarden en schrijven. Dit is haar gelukt, want ze was eerst twintig jaar uitgever van informatieve paardenboeken en ging daarna zelf schrijven. Ze heeft inmiddels twee populaire paardenseries op haar naam staan: Droompaarden en Manege de Zonnehoeve. Elk jaar verschijnen er weer nieuwe delen. Veel van de pony's waar ze over schrijft zijn gebaseerd op pony's die ze zelf heeft gehad. Gertrud is vooral gek op IJslanders.

🌐 gertrudjetten.nl
📷 @gertrudjetten

De Droompaarden-serie gaat over Emma die geen genoeg kan krijgen van paarden. In elk deel staat een ander paardenbeeldje centraal. Als Emma naar de beeldjes kijkt, gebeurt er iets raars. Dan komt ze in de wereld van dat paard terecht en beleeft ze de spannendste avonturen! Zo speelt ze mee in een echte Hollywood-film en maakt ze een trektocht door IJsland. Een serie om bij weg te dromen dus.

Tekst: Christine Linneweever

Illustratie: Iris Boter

Mag Benjo blijven?

De negenjarige voskleurige newforestpony Benjo staat een beetje te dromen in zijn box. Het was een heerlijke dag, denkt hij. Hij had vanmorgen fijn in de wei gespeeld met zijn vrienden en vanmiddag had zijn baasje Rosanne een heerlijke aangespannen rit met hem gemaakt door het herfstige bos.

Als hij net zijn brokken opheeft, draait er een auto met trailer het erf op. Daar kijkt Benjo van op. Wie komt er nu nog zo laat? Voor zover hij weet, is er niemand van de stal vandaag weg geweest.

Benjo ziet dat ook Rosannes moeder Fieke Hart, de eigenaresse van pensionstal 'De Harten Dame', verbaasd komt kijken. Uit de auto stappen een man, een vrouw en een kind. Fieke geeft hun een hand. De man vertelt een heel verhaal, maar Benjo kan het niet verstaan, want ze staan net te ver weg. Hij ziet wel dat Fieke een paar keer haar hoofd schudt en dat de man steeds wanhopiger kijkt. Uiteindelijk zucht Fieke en ze wenkt naar het meisje. De trailer gaat open en Benjo ziet dat ze een pony beginnen uit te laden.

Waar gaan ze die pony laten? Hier op De Harten Dame is geen box meer vrij, denkt Benjo.

Fieke kijkt even toe en komt dan naar Benjo's box. Ze pakt zijn halster van het haakje en doet de deur open. 'Kom maar, Benjo, dan mag je in de wei,' zegt ze en ze schuift het halster over zijn neus.

Benjo kijkt haar verwonderd aan. Nu? Zo laat is hij nog nooit naar buiten geweest! Gewillig loopt hij achter Fieke aan naar de wei, waar ze Benjo loslaat. In het schemerdonker kijkt hij Fieke na, die terugloopt naar de stallen. Ze neemt de mensen en de nu uitgeladen pony mee naar de stallen en Benjo ziet tot zijn verbazing dat de pony in zijn box wordt gezet!

De mensen stappen even later weer in hun auto en rijden weg.

Rosanne komt naar buiten gestoven. 'Waarom staat Benjo in de wei?!' Ze ziet de vreemde pony in Benjo's box staan.

Fieke zucht diep. 'Die mensen die hier net waren, zijn pas verhuisd en waren wanhopig op zoek naar stalling voor hun pony. Ik zei eerst nee, maar we kunnen het geld momenteel goed gebruiken,' legt ze uit. 'Ik wilde ook dat het anders kon, Roos, maar we kunnen maar net rondkomen met het aantal pensionklanten dat we nu hebben. Eén meer maakt het net wat gemakkelijker.'

Maar Rosanne begrijpt het niet of wil het niet begrijpen. Benjo ziet dat haar gezicht op onweer staat. 'En dus moet Benjo maar in de wei? En hoelang gaat dat duren? Nu is het nog goed weer. Maar wat als het straks winter wordt? Heeft hij dan wel weer een plaatsje in de stal? Of moet hij als het vriest of als er sneeuw ligt gewoon buiten blijven?' schreeuwt ze.

Fieke probeert het uit te leggen, maar Rosanne blijft boos. Uiteindelijk verliest Fieke haar geduld. 'Misschien moeten we Benjo dan toch maar verkopen, want wat moet je met een pony die eigenlijk veel te

